

(Al Pacino - A velencei kalmár - DVD)

*

Életünket és vérünket a "pénzpiacok nyugalmaért"!

A "magyar gazdaság sanyarú helyzetével", meg az "államcsőddel" kapcsolatos fideszes megnyilatkozások legfőbb tanulsága a következő: nincs fontosabb feladatunk, minthogy megnyugtassuk a "pénzpiacokat". Lehet itt árvíz, munkanélküliség, nyomor, erkölcsi-gazdasági válság, tönkremehet az oktatás és az egészségügy, de egyvalami nem történhet meg: "a

pénzpiacok" nem lehetnek idegesek.

Még csak nem is arról van szó, hogy a "pénzügyi befektetők" tönkremennek, milliőkat, milliárdokat veszítenek, vagy távozni kényszerülnek szegények. Nem: 10 millió magyar embernek (és persze sok százmillió embertársunknak a világban) azért kell látástól vakulásig dolgoznia, és újból és újból összéb húzni a nadrágszíjat, nehogy a "pénzpiacok" idegesek legyenek. Mert nekik, a "pénzpiacoknak" - ha már újabban így tárgyasítani kell őket, mármint a szentséges "pénzügyi befektetőket" - nyugodtan kell álmra hajtani a fejüket. Mi, sok-sok milliónyian, sőt mondhatom, az emberiség háromnegyede, szenvedhet, nyomoroghat, retteghet attól, hogy az utcára kerül, házat elárverezik, orvosi ellátást nem kap, mindez nem számít, mert csak egyvalami fontos igazán ebben a teljes mértékben orwelli jelleget öltött, abszurd "új világrendben": a "pénzügyi befektetők" nyugodt álma.

Megjegyzem, hogy a "pénzpiacok idegessége" is egy újszerű metonimikus kifejezés (metonímia: két fogalom (dolog) térbeli, időbeli, anyagbeli v. ok-okozati érintkezésén alapuló szókép (pl. alszik a város [= a város lakói], acélt ragad [= kardot ragad], jelen esetben "idegesek a pénzpiacok", vagyis azok, akik a pénzünkkel szórakoznak és rajtuk élőködnek). De hát miért kell tárgyasítani és "piacnak" nevezni a pénzügyi befektetőket? Nos, a XX. században megfigyelhető jelenség, hogy a hatalom igazi birtokosai igyekeznek a háttérben maradni, és mindenféle senkiházi alakokat előtérbe tolni, akik mint "politikusok" meg "gazdasági szakértők" képviselik az árnyékba húzódó oligarchia érdekeit. Mármint azok, akik egyre szegényebbek, és a munkanélküliség valamint a teljes elszegényedés rémétől rettegnek, aligha fognak fellázadni a "pénzpiacok" ellen.

Még a "pénzügyi befektetőket" is lehet éppen szidalmazni, még akkor is, ha az utca embere életében nem látott közlelől egyetlen "pénzügyi befektetőt" sem. De hát mit lehet kezdeni a "pénzpiacokkal"? Azok ellen nem lehet fellázadni, de nem is lenne érdemes, hiszen a "piacoknak megvannak a sajátos törvényeik", amit az ezer bajjal gyötört (és persze szándékosan butított) átlagember amúgy sem ért, így tehát ha a "pénzpiacok idegesek", akkor nincs mese, meg kell nyugtatni őket, még azon az áron is, ha milliók veszítik el állásukat, és süllyednek a legkilátástalanabb nyomorba.

Régebben a "pénzügyi befektetőket" amúgy tisztességesen a nevükön nevezték: a kommunisták "kizsákmányoló kapitalistáknak", "burzsoá zsarnokoknak", "nagyitőkéseknek", meg "fináncitőkéseknek" nevezték őket, a nemzetiszocialisták és a fasiszták pedig ugyanezeket a jelzőket használták, de rámutattak a "fináncoligarchia" faji összetételére is. (Amivel egyébként nem is lenne baj, mármint a faji összetétellel, ha nem lehetne alapos okkal gyanítani, hogy azok a bizonyos faji szempontok bizony jelentősen befolyásolják a "pénzügyi befektetők" döntéseit.) A "pénzpiacok" vezénylete alatt működő médiumok természetesen azt harsogják, hogy azért kell "megnyugtatnunk a befektetőket" meg a "piacokat", mert ha ők nincsenek megnyugtatva, az végső soron nekünk, átlagembereknek rossz, ugyanis ők "finanszírozzák Magyarországot" (és persze minden más országot is), és ha ők rosszul érzik magukat a bőrükben, és nem alszanak rendesen, abban az esetben faképnél hagynak bennünket, és akkor megnézhetjük magunkat.

Magyarán: akkor megy jól nekünk, egyszerű, mindennapi emberkének, ha "nyugodt", mi több, "szárynal a pénzpiac". Nos, azt hiszem, hasonló ökörségekkel etették annak idején a

rabszolgákat vagy a jobbágyokat az uraik, de például Spartacus vagy Dózsa György nem vette be ezt a maszlagot.

Ideig-óráig persze a dolog működhet, és van is némi logika abban, hogy ha az uraságnak jól megy a sora és elégedett, akkor esetleg (de nem feltétlenül) jobban bánik a rabszolgáival is, és több morzsát hullajt nekik a lakomaasztalról. Na de mi van akkor, ha beüt a krach, és mondjuk nincsen elég meghódítható terület, és fogytán az uraság vagyona? Hosszabb távon, és alapvetően az Úr és a Szolga érdekei nem egyeztethetők össze, annál is kevésbé, mivel a Föld erőforrásai végesek, de fogalmazhatnák úgy is, hogy a gazdaság az egy "nulla összegű játék", ami annyit jelent, hogy ha bizonyos személyeknek, illetve rétegeknek több jut a Föld anyagi javaiból, akkor más személyeknek, illetve társadalmi rétegeknek kevesebb. A történelem tanulsága teljes mértékben egybevág mindennapi tapasztalatainkkal: igenis létezik kizsákmányolás, és a gazdagok legnagyobb része nem szorgalmának és tehetségének köszönheti mesés vagyonát, hanem más emberek, elsősorban az alávetett, félrevezetett tömegek szemérmetlen kizsigerelésének. "A tulajdon: lopás", mondta egykor Proudhon, a "kispolgári szocialista" filozófus, ami talán túlzás, és meglehet, Jézusnak is igaza volt, amikor azt mondta, hogy a "szegények mindig veletek lesznek". Az egyenlőség elvére alapított társadalom eszménye utópia, amiből viszont egyáltalán nem következik, hogy az elnyomott, nyomorba taszított tömegeknek szó nélkül kell tűrniük az oligarchia minden gáztettét. Az pedig főleg nem következik, hogy a szegény embereknek teljesen el kell hülyülniük, és el kell hinniük az oligarchia aljas és égbekiáltóan ostoba hazudozásait.

Perge Ottó

*

Iványi Sándor hozzászólása:

A világunkat uraló pénzoligarchia kidolgozott egy transzformációs programot, amely washingtoni konszenzus néven vált ismertté, s valójában a kelet-európai piacok brutális megnyitását jelentette a multinacionális cégek előtt. Az ehhez szükséges ideológiai alapok már 1947-óta készen voltak, ekkor gyűlt össze a Mont Pelerin Társaság. Alapítója az a Friedrich von Hayek, aki közgazdász elődei, David Ricardo, és Milton Friedman után a korlátlan szabadkereskedelem XX.-ik századi legharcosabb szószólója volt.

Hayek közgazdasági elmélete, amely később neoliberalizmusként vált ismertté, megfelelt a nemzetközi pénzoligarchia érdekeinek, így azok bőkezű támogatását élvezte a mai napig. A neoliberalizmus azt állítja, hogy az embereknek a maximális piaci szabadság és a minimális állami beavatkozás teszi a legjobb szolgálatot. A kormány szerepét a piacok létrehozására és

védelmére, a magántulajdon védelmére, és a birodalom védelmére kell korlátozni. Minden egyéb feladatot jobban teljesít a magánvállalkozás, amelyet a nyereség motivál a lényeges szolgáltatásokra. Ilyen módon, a vállalkozás felszabadul, ésszerű döntések születnek, és a polgárokat megszabadítják az állam túlgondoskodó kezétől.

Azonban azok a követelmények, amelyeket a neoliberális igényel, hogy megszabadítsa az emberi lényeket az állami rabszolgaságtól, - felemelt adók, a közszolgáltatások és a társadalombiztosítás lebontása, dereguláció, a szakszervezetek letörése - szükségesek ahhoz, hogy a felső tízezer még gazdagabbá tegyék, míg mindenki mást hagynak elszegényedni. A gyakorlatban, a Mont Pelerinben kidolgozott közgazdasági elmélet nem más, mint hatékony eszköz a nemzeti vagyonok, és az országok feletti hatalom megkaparintásához.

Kérdezhetik: ha ennyire káros a neoliberalizmus, akkor hogyan jutott el a világgazdaság uralásáig?

Egyrészt úgy, hogy bevezetését Richard Nixontól, Ronald Reagan-en és Georg Bush-on, és Margaret Thatcher-ön keresztül szinte minden fejlett világbeli államfő támogatta; másrészt a nemzetközi pénzligarchia és az alapítványai - Coors, Olin, Scaife, Pew és mások - száz- és százmilliókat öntöttek üzleti iskolák alapításába, és az egyetemek közgazdasági tanszékeinek az átalakításába, hogy azok a totalitárius neoliberális fellegváraivá váljanak. A Heritage Foundation, a Hoover Institute, az American Enterprise Institute és sok más az USA-ban, az Institute of Economic Affairs, a Centre for Policy Studies és az Adam Smith Institute az UK-ban, mind ennek a több évtizedes projektnek a megvalósítása céljából létesültek. Az volt a céljuk, hogy kidolgozzák az eszméket és a nyelvet, amellyel jól elfedhetőek lesznek a program igazi szándékai - a pénzligarchia világuralmi törekvése, és hatalmának a restaurálása - és úgy csomagolják, mint javaslatot az emberiség jobbítására. E felsorolt intézményekben, és a hazai egyetemeinken is posztmodern értékeknek tanítják azokat a jogokat, amit számunkra, magyaroknak, a Szent Korona tan Európát messze megelőzve, már 1000-ben biztosított: a tolerancia, a sokféleség elfogadása, a szabadság, az életszínvonallal szemben az életminőség előtérbe helyezése, stb. - amelyekért annyira küzd a liberális oldal. A liberális oldal azonban nem teszi hozzá, hogy ezeket az értékeket, ő nem evangéliumi szellemben, isteni keretek között akarja érvényesíteni, hanem a globalizmus eszközeként használja fel mocskos világuralmi törekvéseiben:

A legelső neoliberális programot Chilében vezették be a Pinochet-puccs után, az USA kormányának és a Milton Friedman, a Mont Pelerin Society egyik alapító tagja által kiképzett közgazdászoknak a támogatásával. A projekt Nemzetközi Valutaalap, és a Világbank gyámkodása alatt a társadalombiztosítás üzleti alapra való helyezése volt, következtében az egészségügyi szolgáltatások költségei háromszorosukra megnöttek, a társadalom kettészakadt jómódú ellátottakra, és szegény ellátatlanokra. Ezt a modellt erőlteti most, 2008-ban, itthon az anarchista, szélsőliberális SZDSZ.

Magyarország ökológiai, gazdasági felemelkedése anyagi kérdés is, nem csak morális. Hazánk a gazdag Világbank, és az EU igájában senyved, és mindkét szervezetnek jelentős összegeket fizet be:

„Idén eddig csaknem havi 100 milliárd forinttal nőtt a múlt év végén 14 705 milliárdos

adósságállomány, és már 2026-ra is van 135 milliárdnyi visszafizetni valónk.
(<http://index.hu/gazdasag/magyar/eur070628/>)"

A Világbank minden országot adósságba hajszolt, aki belépett hozzá: Részben a CADTM-nek köszönhetően - "Összefogás a harmadik világ adósságának eltörléséért", az egyik legismertebb szervezet adósság témában - ma már általánosan ismert, hogy az IMF/Világbank páros a fejlett országok és óriás, multinacionális cégek érdekében járnak el. A fejlődő országokat "beszorítják" az adósság csapdába, és nem hagynak nekik semmilyen kitörési lehetőséget. Másik köztudottá vált CADTM elemzési eredmény, hogy összességében nem a fejlett országokból áramlik a tőke a fejlődők felé, hanem fordítva. Már több évtizede - a véget nem érő adósságtörlesztés címén - a fejlődők utalnak nettó több tőkét a fejlett, gazdag országokba (ez részben magyarázza gazdagságukat). 1980 és 2004 között, adósság szolgálat címén, 5 300 milliárd \$ áramlott a fejlett országokba és bankjaikba, míg az adósság állománya 540 milliárdról 2 600 milliárd \$-ra nőtt fel. Lásd: <http://www.cadtm.org/>

Az EU is évente több mint 8 000 milliárd forintot von el tőlünk.
(lásd.: <http://szksz.hu/eusarc.html%29>)

2008 júniusában a világon 6 717 848 281 ember élt.

A Föld lakossága 9,1 milliárd lesz 2050-re - az ENSZ előrejelzése szerint. A mostani 6,71 milliárdról 9,1 milliárdra gyarapodunk. A 2,6 milliárd főnyi növekedés egyenlő Kína és India jelenlegi lakosságának összegével. A lakosságnövekedés a legszegényebb országokban a leggyorsabb. A Föld népessége még növekszik, de már a stabilizálódáshoz közelít.

A Római Klub már 1962 óta ajánlásokat fogalmaz meg a kormányok számára, hogy a népességüket hogyan csökkentsék, és hogy a környezetüket hogyan óvják meg.

Ezek az ajánlások azonban sorra kikerülnek azokat a fajsúlyos tényeket, amelyek igazolják, hogy alapvetően nem a túlnépesedés a földi társadalom rákfénje, hanem a javak egyenlőtlen elosztása, és a korlátlan profitmaximalizálás.

Az emberek közötti vagyoni egyenlőtlenség óriási és egyre nő: 2006-ban a föld felnőtt népességének 1 százaléka birtokolja a világ anyagi javainak a 40 százalékát.

„Úgy látszik, Mikulás-napi meglepetésnek szánta a WIDER (World Institute for Development Economics Research) gazdasági kutatóintézet a tanulmányát, legalábbis az ünnep előestéjén tette közzé. A tudományos világnak szánt ajándék azért különleges, mert ez az első olyan összefoglaló, amely nem a folyó bevételek, hanem a vagyon nagyságát méri nemzeti statisztikák felhasználásával. _Tisztában kell lennünk azzal, mit is értünk gazdagságon_ - értelmezték munkájuk kiindulópontját a Londonban és New Yorkban ugyanazon a napon bemutatott tanulmány szerzői. Míg köznap értelemben a gazdagság hallatán a jövedelemre gondolunk, a közgazdaságtanban szokásos használatban pedig valamennyi családi erőforrást - így a munkaképes korú tagokat is - számba veszik, a WIDER másként határozta meg érdeklődése tárgyát. Vagyon az ingatlan, a pénztőke - szögezték le a kutatók -, amelyből le kell vonni a felvett kölcsönöket.

A világ több mint 200 országának és területének adatait feldolgozó és elemző munka készítői szerint a földkerekség anyagi javainak 85 százalékával a népesség egytizede rendelkezik. A társadalmi igazságtalanság másik oldala, hogy a föld felnőtt lakosainak a fele mindössze a javak 1 százalékát mondhatja a magáénak. A közgazdászok igyekezete az elmúlt években arra összpontosult, hogy a jövedelmek eloszlását térképezzék fel. Arra jutottak, hogy óriási az egyenlőtlenség a világban, és semmi jel nem mutat arra, hogy ez az olló az idő múlásával záródna. A gazdagság eloszlása persze nem független a jövedelmektől: Észak-Amerika, Európa és a tehetősebb ázsiai országok polgárai mondhatják a magukénak a világ vagyoni értékeinek 90 százalékát. Észak-Amerika, ahol a világ felnőtt lakosságának 6 százaléka él, a családi vagyonok egyharmadát birtokolja. Az egy főre jutó gazdagságban viszont Japán lehaladta az USA-t: míg a szigetországban 181 ezer dollár az átlagos vagyonérték, addig az Egyesült Államokban csupán 144 ezer. A legkevesebbel a Kongói Demokratikus Köztársaságban és Etiópiában kell beérniük az embereknek, itt a személyes javak, illetve megtakarítások értéke még a fejenkénti 200 dollárt sem éri el.

A WIDER kutatói azt tapasztalták, hogy az egy főre jutó vagyon tekintetében a fejlett iparú országok között is nagy a különbség: például Új-Zélandon 37 ezer, Dániában 70 ezer, Nagy-Britanniában 127 ezer dollár az egy főre jutó tehetősség. Akinek félmillió dollárra rúg a tőkéje - legyen az ingatlanban, részvényben vagy bankbetétben -, elmondhatja magáról, hogy a világ leggazdagabb 1 százalékába, a mindössze 37 millió felnőttet számláló exkluzív klubba tartozik. Ugyanakkor minden második ember - közel 2 milliárd nagykorú - nincstelen, vagy legfeljebb 2200 dollárt képviselő vagyonka felett rendelkezik. Márpedig a gazdasági fejlődés nélkülözhetetlen hajtómotorja a tőkefelhalmozás, ennek híján pedig konzerválódik a lemaradás és a szegénység. A kisvállalkozásokat támogató apróbb összegekkel is hatékonyan növelhető az esélyegyenlőség - ismerte fel az idén Nobel-békedíjjal kitüntetett Muhammad Yunus, a mikrohitelvezéssel foglalkozó bangladesi Grameen Bank alapítója ."

Az iszlám tiltja kamatszedést!

Több százmilliárd dolláros üzletté nőtte ki magát az iszlám előírásait betartó banki szolgáltatás. A hithű muszlimok csak a vallásilag "tisztá" bankokhoz fordulhatnak hitelért, ugyanis az Iszlám előírásai uzsorának minősítik, és ezért tiltják a kamatszedést. Az iszlám bankok, a szigorú vallási előírások ellenére nagy iramban fejlődnek. Az [origo] utánanézett, hogyan juthat hitelhez valaki úgy, hogy közben nem sérti meg a Korán előírásait.

A vallás nem engedi a kamatszedést

A modern üzleti életben is megállja a helyét az Iszlám bankrendszere

Rohamosan terjednek a világpiacra az Iszlám előírásai szerint működő bankok. A vallási előírásokat betartó banküzlet már nem csak az Iszlám országaiban nagy üzlet: sorra nyílnak a muszlimoknak szolgáltató bankok Európában is, azokban az országokban, ahol jelentős muszlim közösségek élnek.

A nagy bankházak is meglátták az üzletet a muszlim közösségben, egyre több bankház nyit olyan részleget, ahol a moszlim igényeknek megfelelően intézik a hitelezést, befektetést: a

Citibank, a HSBC, a Deutsche Bank, az ABC, a Goldmann Sachs egyaránt üzemeltet olyan üzletágot, amely muszlimok számára kínál szolgáltatást. Nagy Britanniában 23, Franciaországban 4, Németországban 3 nagy bankház foglalkozik muszlim szolgáltatásokkal.

Mára világszerte több mint 250 pénzintézet nyújt szolgáltatásokat muszlimok számára. Az iszlám banküzlet a hetvenes évek közepén indult. Tíz évvel később, 1985-ben még csak 5 milliárd USA dollárnak megfelelő pénzüsszeget kezelt, ez azonban rohamosan növekedni kezdett: 1997-re az összeg 70 milliárd dollárra nőtt, 2005-re pedig meghaladta a 200 milliárd USA dollárt. Elemzők az iszlám bankszektor további bővülésére számítanak. De miért is van szüksége a muszlimoknak külön bankra?

Az Iszlám tiltja a kamatszedést

Egy, a hite előírásait betartó muszlim, nem fordulhat a hagyományos nyugati elven működő bankokhoz, ha hitelre van szüksége vállalkozásához, vagy akár azért, hogy autót vásároljon. Az Iszlám ugyanis tiltja a kamatszedést, amelyet - legyen szó bármilyen alacsony kamatösszegekről -, az Iszlám vallási törvénykezése, a saríja uzsorának minősít. A saríja szerint csak a halál, vagyis tiszta üzlet az elfogadható.

"Az Iszlám lényege a társadalmi és a gazdasági igazságosság. A moszlimok kötelesek segíteni az elesetteken." - indokolta a kamat tilalmát az [origo]-nak Iszlám Egyház Dár-asz-Szalam mecsetének egyik imámja. "ha valaki kamatot szed a szükségét szenvedőnek kölcsön adott pénzért, az egyik legfőbb bűnt követi el" - mondta az imám. A vallási vezető elmondta: a Koránban, és a Szunnában írták le a kamatszedés tilalmát.

Az imám elmondta: a halál bankrendszer lényege, hogy a szegényeket ne lehessen kihasználni, és valamelyest csökkenjen a különbség szegény és gazdag között. Az imám szerint Magyarországon egyelőre - különösen a nagy nyugat-európai országokhoz viszonyítva - túl fiatal és kicsi a muszlim közösség ahhoz, hogy saját, vallásilag tiszta szolgáltatásokat nyújtó bankot indítsanak, de nem tartja elképzelhetetlennek, hogy néhány évtizeden belül erre is sor kerülhet.

Nem véletlen, hogy az Iszlám ilyen szigorúan tiltja a kamatszedést: az Iszlámra egyébként is jellemző a társadalmi gondoskodás. Ebben az esetben arról van szó, hogy annak idején azzal próbálták elejét venni az adósrabszolgaságnak, hogy megtiltották a kamatszedést. Az Iszlám vallás kialakulása körüli időkben a kölcsönöket nem elsősorban üzletfejlesztésre vették föl. A megélhetésükben megszorult emberek kényszerültek kölcsönt felvenni a szűkös időkben, a rövid távú túlélésre azonban gyakran teljes egzisztenciájuk ráment. Mielőtt az Iszlám szabályozta volna a kölcsönügyleteket, a Közel-Keleten szokásban volt, hogy ha valaki nem tudott fizetni, megduplázták adóssága összegét.

A kamatszedés tilalma azonban nem muszlim találmány. Már az Ó- és az Újszövetségben is megjelenik az uzsora tilalma. A középkori Európában, a mai Iszlám világhoz hasonlóan tilos volt kamatot szedni a kölcsön adott pénz után - nem mintha az előírások bárkit is meghatottak volna, ha üzletről volt szó. A kamatszedés gyakorlatát Shakespeare is támadta A Velencei kalmár című színdarabjában. A kamatszedés gyakorlatát a nyugati világban a reformáció, és a

protestantizmus elterjedése tette végül társadalmilag elfogadottá.

Az Iszlám világában azonban megmaradtak az eredeti tanok: a saríja a mai napig tiltja a kamatot. Hogyan tudott kamat nélkül virágzó gazdaságot kialakítani az Iszlám világ, amely már ötszáz évvel ezelőtt is ismert, és napi szinten alkalmazott olyan banki műveleteket, mint az átutalás, vagy a váltó?

Kamat helyett részesedés !!!!!

A bank és a vállalkozók közösen vállalnak kockázatot

Ajánlat

Islám Bank és Biztosítókutató Intézet

A kamatmentes hitel mégis megéri

Az Iszlám törvényeinek megfelelő bankrendszer lényege, hogy megpróbálja összeegyeztetni a vallási előírásokat és a kapitalizmust. Az Iszlám üzleti etika lényegében engedélyezi az egyéni haszonszerzést, de a társadalom szintjén megpróbálja az igazságosságot középpontba állítani.

Mivel nem szedhetnek és fizethetnek kamatot, az Iszlám bankok tulajdonképpen befektetési alapokként működnek, ahol a profitot és a veszteséget egyaránt megosztják a beruházók. Ez a gyakorlat azonban teret enged a spekulációnak, ezért a lényegében befektetési alapokként működő bankok, igen óvatosak befektetési politikájukban.

A bank számára nem csak az kikötés, hogy nem szed kamatot. Az üzlet csak akkor lehet halál, vagyis tiszta, ha a bank pénzéből nem finanszíroznak haram, vagyis tiltott, tisztátalan tevékenységet. Ilyenek lehetnek a muszlimok számára tiltott szeszesitalokkal, sertéshússal kapcsolatos üzletek, a pornográfia, vagy a szerencsejáték, egyáltalán bármi, amit a saríja társadalomra károsnak ítél.

Hogy biztosítsák az üzlet tisztaságát, az Iszlám elvei szerint működő bankok vallásjogászokat alkalmaznak, akik a pénzügyi mellett, vallási szempontok szerint bírálják el a befektetéseket. Mivel a befektetésekben a bank kellőképpen óvatos, garantálni tudják a megfelelő hozamot, amelyen osztoznak a befektetőkkel.

Muszlim banki műveletek

Az egyszerű kisbefektető számára a banki szolgáltatás a következőképpen néz ki. Ha valaki bankba szeretné tenni a pénzét, a vadija, vagyis a "megőrzés" szolgáltatást veszi igénybe. A befektető befizeti pénzét a bankba, ezt követően részenként vagy egészben felveheti az összeget, amely fölött a bank még ajándékot, hibahot ad, cserébe a bizalomért, hogy a befektető a bankra bízta a pénzét.

Ha valaki vállalkozásához keres hitelt, musarakahért, vagyis "részvételért" kell a bankba mennie. Ebben a konstrukcióban a bank tőkét ad a vállalkozónak, majd, ha elindult az üzlet, a visszafizetett összeg felül előre kialakított mértékben osztoznak a profiton, a veszteséget szintén közösen viselik. Amint a vállalkozó visszafizette a teljes hitelösszeget, kizárólagos joga

lesz a profitra. Az efféle közös vállalkozásoknak még számos formája van, ahol különböznek a kockázatviselés arányai.

Hitel helyett a bank veszi meg a kocsit, és felárral adja tovább - részletre

Az egyszerű áruhitelre is létezik vallásilag megfelelő megoldás. Autó vásárlásakor Európában a szokásos gyakorlat az, hogy a hiteligénylő a felvett összegből megveszi a kocsit, majd fizeti a részleteket. Az Iszlám által jóváhagyott gyakorlat egy kicsit bonyolultabb. Miután a vevő kinézte a kocsit, a bankba megy, amely saját magának vásárolja meg a kocsit, és felárral, részletre eladja a vevőnek. A részletek elmaradása esetén nincs büntetőkamat, de a bank csak akkor írja a vevő nevére a járművet, ha az már az utolsó részletet is kifizette, így bármikor lehetősége van visszavenni a kocsit, ha akadozik a részletek visszafizetése.

A biztosításra is külön megoldást kellett találni, hiszen a hagyományos nyugati típusú biztosítások a saríja szerint szerencsejáték elemeket tartalmaznak, így tisztátalannak minősülnek. Míg a nyugati típusú biztosításban az ügyfél lényegében fogadást köt a biztosítóval arra, hogy bekövetkezik a káresemény, az iszlám biztosítás a kockázatmegosztáson alapul.

A muszlim biztosító összegyűjti az ugyanolyan kockázat által fenyegetett ügyfeleket, akik egymást kártalanítják, ha mégis bekövetkezne a baj. Az egyén így biztosíthatja magát a károk ellen, élvezheti a nagy számok törvényét, de ugyanakkor a vallás előírásai sem sérülnek.

A Takafulnak nevezett, kockázatmegosztási biztosítás nem újkeletű: a mekkai Muhadzsrin, és a medinai Anszar már közvetlenül Mohamed próféta futása után alkalmazta, 1400 évvel ezelőtt.

Adjon az Isten cionisták nélküli, szebb magyar jövőt!

Iványi Sándor